

som sandsynligviis vil blive antagen, gaaer endnu videre, saa at inden et vist Tidsrum de 50 Bagergaarde slet ingen Forret skulde have. Naar den samme ærede Taler tillige har trukket en Parabel mellem denne Sag og hvad der skee i Hartkornsagen, veed jeg nok, at denne Sammenligning tidligere er skeet, men jeg maa bemærke, at Hartkornsbefidderne havde den meest positive Begrundelse i Loven for at have Fritagelse for visse Byrder. Derimod troer jeg ikke, at det kan paavises, hvad retlig Grund Bagerne have for en Erstatning. Jeg er imidlertid meget om for at rokke ved Rettigheder, som Folk hidtil have troet at være i Besiddelse af, og især naar der er antagelige Grunde derfor, som at jeg ikke kan nægte, at der i saa Henseende er, og derfor skal jeg, dersom man kunde finde en lempeligere Maade, end der er foreslaaet, være rede til at gaae ind derpaa. Jeg er saameget mere tilbøielig dertil, som den Mening, at der eksisterede en Rettighed, tidligere har været almindelig antagen. Der har været en Periode, hvori det har været antaget med megen Bekymthed af Magistraten og megen Skarphed udtalt af enkelte Magistratslemmer. Disse Forhold gjøre, at jeg, naar Rettigheden ikke er i Collision med de offentlige Interesser, som jeg ikke troer, at de ere, kunde være tilbøielig til at behandle dem lempeligere, men det, jeg allermindst skal gaae ind paa, er, at give Erstatning; er det Uret, at betage de hidtilværende Bagergaarde den dem hidtil indrømmede Forret, skal man ikke sanctionere det, men ingenlunde gjøre det med Tanke om siden at give Erstatning. Indlader man sig først paa Erstatning, bliver det næsten uoploseligt at bestemme den. At overlade til Domstolene at afgjøre Lovligheden, vilde være aldeles urigtigt; skulde det tilfædes, vilde der være en Mængde Love af dem, som ere gaaede igjennem Rigsdagen, der kunde blive satte under Afgjørelse ved Domstolene. At bestemme en Grændse vilkaarligt, er Noget, hvorved man ikke skaffer sig den Tilfredsstillelse, at man fyldestgjør Retfærdigheden, og dernæst vil det ikke undgaaes, at man kommer til at høre mangfoldige Klager og yderligere Fordringer. Dersom troer jeg, at man maa nøie overveje, om man gaaer Bagerne

for nær ved at vedtage det, som der er Spørgsmaal om, men naar man først har erkjendt, at man kan forsvare at gjøre det, som Lovudsfastet gaaer ud paa, maa man paa ingen Maade give Udslag til Erstatning, hvorved jeg iøvrigt maa gjentage, at jeg ikke kan indsee, hvorfor det øvrige Land skulde deeltage i Erstatningen, og den kan jo kun komme enten fra Staten eller Kommunen.

Ordføreren: Den ærede 8de Landssthingsmand for 2den Kreds (Beutner) har rettet et Spørgsmaal til Comiteen, hvorpaa jeg maa svare, at ligesom den Gjenstand, hvormed Loven bekræfter sig, ikke i den Udstrækning, som den ærede Landssthingsmand har paapeget, har været behandlet fra Regeringens Side, og der ikke har foreligget Comiteen det fornødne Materiale til i dette Omfang at behandle Sagen, saaledes har dette heller ikke været Tilfældet. Navnlig turde Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Stilling til det øvrige Land og de øvrige Kjøbstæder være et saadant, som man har troet burde finde sin Afgjørelse i Forbindelse med en Undersøgelse om deslige Forhold i deres Almindelighed. Dette gjælder navnlig ogsaa om Placaten af 1772. — Den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Dreier) har erklæret, at han ikke sandt sig overbevist ved de Grunde, der ere anførte fra Udvalgets Side for, at det forholder sig med Bagergaardene saaledes, som Udvalget har meent, og han har med Hensyn hertil isærdeleshed støttet sine Tvivl paa Rescriptet af 1806. Jeg kan dertil kun svare, at Udvalget har efter sin bedste Gyne fremskillet sine Anskuelser efter de Actstykker, hvorom her er Spørgsmaal, og at det forøvrigt ganske maa overlade til Thingets Medlemmer, hvilken Overbeviisning de ville fatte, efter at vi have udviklet, hvorledes Sammenhængen er med de forskjellige Acter, hvorom der er Tale. Jeg maa imidlertid troe, at Udvalget tilstrækkeligt har retfærdiggjort, hvad det har ytret om Rescriptet af 1806, og som væsentligt gaaer ud paa, at dette Rescript ikke indeholder Noget, ikke det allerfjerneste Bink til, at det skulde være Meningen, at Kongen derved vilde binde sine egne Hænder i Fremtiden med Hensyn til Ordningen af de For-